

Arrest

nr. 208 744 van 4 september 2018
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. JANSSENS
Duboisstraat 43
2060 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 8 maart 2018 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 9 februari 2018 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies), aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op dezelfde dag.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 13 maart 2018 met referentnummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 mei 2018 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 4 juni 2018.

Gelet op de beschikking van 5 juli 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 augustus 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat P. JANSSENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden bestuurshandeling betreft de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 9 februari 2018 tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13sexies), aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op dezelfde dag.

2. Onderzoek van het beroep

2.1 Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* werd het volgende gesteld:

“De bestreden bestuurshandeling betreft de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 9 februari 2018 tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13sexies) voor de duur van drie jaar.

De verzoekende partij voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het proportionaliteitsbeginsel, van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van de materiële en formele motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

De verzoekende partij stelt dat een inreisverbod van drie jaar een verregaande impact heeft op haar leven. Ze betoogt dat het feit dat een proces-verbaal wegens zwartwerk werd opgesteld niet voldoende kan rechtvaardigen dat een inreisverbod van drie jaar wordt opgelegd en stelt dat zij bovendien nog niet werd veroordeeld voor deze feiten. De verzoekende partij voert aan dat elk evenwicht zoek is, dat een inreisverbod van drie jaar niet in verhouding staat met haar illegaal verblijf en tewerkstelling en dat de opgelegde maatregel buitenproportioneel is. Ze stelt verder dat er sprake is van een loutere standaardbeslissing die op geen enkele concrete wijze ingaat op haar situatie.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk het determinerend motief aangeeft op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt immers verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, met name artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1° en 2° van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing bevat ook een motivering in feite. Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt dat de inhoud ervan de verzoekende partij het genoemde inzicht verschaft en haar toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. In de bestreden beslissing wordt uitdrukkelijk gesteld dat voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en dat een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd, wat de verzoekende partij in geen geval betwist. Er wordt in de bestreden beslissing aangegeven dat betrokkene geen arbeidskaart/beroepskaart bezit en dat op 9.02.2018 ten laste van betrokkene een proces-verbaal werd opgemaakt wegens zwartwerk door de politie van Turnhout waarbij wordt verwezen naar “PV. TU.69.L1.002567/2018 van de politie Turnhout”. De gemachtigde geeft verder aan dat betrokkene geen gevolg heeft gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten en dat hij, sinds zijn verblijf in 2011 werd ingetrokken, geen andere poging heeft ondernomen om zijn verblijf te regulariseren. Er wordt in dit verband op gewezen dat betrokkene geen gevolg heeft gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 20/05/2014 dat hem betekend werd en dat deze vorige beslissing tot verwijdering niet werd uitgevoerd. De gemachtigde meent dat het weinig waarschijnlijk is dat betrokkene vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

De Raad stelt vervolgens vast dat ook omtrent de duur van het inreisverbod uitdrukkelijk wordt gemotiveerd, waarbij de gemachtigde herhaalt dat betrokkene geen arbeidskaart/beroepskaart bezit en dat op 9.02.2018 ten laste van betrokkene een proces-verbaal werd opgemaakt wegens zwartwerk door de politie van Turnhout, dat betrokkene geen gevolg heeft gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten en dat hij, sinds zijn verblijf in 2011 werd ingetrokken, geen andere poging heeft ondernomen om zijn verblijf te regulariseren. De gemachtigde geeft verder uitdrukkelijk aan dat betrokkenes partner en hun twee minderjarige kinderen ook illegaal in België verblijven. De gemachtigde oordeelt dat gelet op het feit dat uit het administratief dossier blijkt dat alle gezinsleden het bevel om het grondgebied te verlaten hebben gekregen, betrokkene niet kan voorhouden van hen gescheiden te worden. Er wordt in dit verband gesteld dat alle gezinsleden net als hij illegaal in het Rijk verblijven en dus geen verblijfsrecht hebben. Er wordt geoordeeld dat bijgevolg geen schending van artikel 8 van het EVRM kan ingeroepen worden. De gemachtigde geeft hierbij ook aan dat het hele gezin in het land van herkomst een nieuwe toekomst kan opbouwen en benadrukt dat het hele gezin België zal moeten verlaten. Er wordt geconcludeerd dat deze beslissing dan ook geen schending van artikel 8 van het EVRM betekent. De gemachtigde geeft ten slotte aan dat betrokkene niet heeft getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om zonder de daartoe vereiste machtiging te werken. De gemachtigde concludeert dat gelet op al deze elementen en op het belang van de

immigratiecontrole en op de bescherming van de economische en sociale belangen, een inreisverbod van drie jaar proportioneel is.

De verzoekende partij kan gelet op het voorgaande niet dienstig voorhouden als zou het om een loutere standaard-beslissing gaan die op geen enkele concrete wijze ingaat op haar situatie. uit de omstandige motivering blijkt dat er immers wel degelijk rekening wordt gehouden met de concrete omstandigheden waarin de verzoekende partij zich bevindt, met name met het gegeven dat de verzoekende partij geen arbeidskaart/beroepskaart bezit, geen gevolg heeft gegeven aan een bevel om het grondgebied te verlaten van 20 mei 2014 - vaststellingen die de verzoekende partij in geen geval betwist - evenals met het gegeven dat haar partner en twee minderjarige kinderen ook illegaal in België verblijven. De verzoekende partij toont met haar louter theoretisch betoog in geen geval in concreto aan met welke andere concrete omstandigheden, waarvan de gemachtigde op de hoogte was of moest zijn, er nog rekening had moeten gehouden worden. De verzoekende partij maakt dan ook niet aannemelijk dat de gemachtigde, gelet op de motivering in rechte en in feite zoals hoger weergegeven, op kennelijk onredelijke/disproportionele wijze of op een onzorgvuldige wijze is overgegaan tot het opleggen van een inreisverbod van drie jaar.

In zoverre zij erop wijst dat ze nog niet veroordeeld is, merkt de Raad op dat de gemachtigde bij het opleggen van de duur van het inreisverbod over een discretionaire bevoegdheid beschikt. Het gegeven dat de verzoekende partij (nog) niet werd veroordeeld verhindert de gemachtigde niet om op basis van de vastgestelde feiten op verblijfsrechtelijk vlak maatregelen te nemen. Het vermoeden van onschuld belet in geen geval dat een bestuur bij de uitoefening van zijn discretionaire beoordelingsbevoegdheid rekening houdt met feiten die niet tot een stafrechtelijke veroordeling hebben geleid (cf. RvS 11 juni 2015, nr. 231.531). De verzoekende partij betwist overigens in geen geval geen arbeidskaart/beroepskaart te bezitten en betwist ook niet dat er een proces-verbaal werd opgemaakt wegens zwartwerk. Bovendien blijkt uit het administratief verslag vreemdelingencontrole dat de verzoekende partij op heterdaad betrapt werd.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van het proportionaliteitsbeginsel, van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van de materiële en formele motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het enig middel lijkt ongegrond."

2.2 Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog haar visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224.092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl. St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

2.3 Op 4 juni 2018 dient de verzoekende partij een verzoek tot horen in. Ter terechtzitting van 14 augustus 2018, alwaar zij uitdrukkelijk uitgenodigd wordt te reageren op de in de beschikking van 23 mei 2018 opgenomen grond, wordt het volgende gesteld: *"De advocaat van verzoekende partij stelt zich niet te kunnen vinden in de beschikking en blijft bij de argumenten uiteengezet in het verzoekschrift. De verwerende partij verwijst naar de beschikking en de nota met opmerkingen."*

2.4 De Raad wijst erop dat de verzoekende partij door louter te stellen zich niet te kunnen vinden in de beschikking en te blijven bij de argumenten uiteengezet in het verzoekschrift, geen elementen aanbrengt die de Raad ertoe zouden nopen anders te oordelen dan wat reeds in de beschikking van 23 mei 2018 werd aangegeven.

Gelet op het bovenstaande en met verwijzing naar de in voornoemde beschikking van 23 mei 2018 opgenomen grond wordt vastgesteld dat het enig middel ongegrond is.

2.5 De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier september tweeduizend achttien door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU